

Vec C-831/19

**Zhrnutie návrhu na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 98 ods. 1
Rokovacieho poriadku Súdneho dvora**

Dátum podania:

14. november 2019

Vnútroštátny súd:

Tribunale di Milano

Dátum rozhodnutia vnútroštátneho súdu:

31. október 2019

Navrhovatelia:

Banco di Desio e della Brianza SpA

Banca di Credito Cooperativo di Carugate e Inzago sc

Intesa Sanpaolo SpA

Banca Popolare di Sondrio s.c.p.a

Cerved Credit Management SpA

Odporcovia:

YX

ZW

Predmet konania vo veci samej

Exekučné konanie – exekúcia predajom nehnuteľnosti

Predmet a právny základ návrhu na začatie prejudiciálneho konania

Výklad článku 47 Charty základných práv Európskej únie, článkov 6 a 7 smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (Ú. v. ES L 95, 1993, s. 29; Mím. vyd. 15/002, s. 288), najmä s ohľadom na situáciu, keď ručiteľ navrhne súdu, na základe uplatnenia právnych predpisov o ochrane spotrebiteľa, aby preskúmal nekalú povahu zmluvnej podmienky.

Prejudiciálne otázky

a) Bránia články 6 a 7 smernice 93/13/EHS a článok 47 Charty základných práv Európskej únie, a za akých podmienok, vnútroštátnemu právnemu poriadku, akým je právny poriadok opísaný v prejednávanej veci, ktorý exekučnému súdu neumožňuje vykonať vlastné preskúmanie právoplatného súdneho exekučného titulu v prípade, že spotrebiteľ, ktorý nadobudol vedomosť o svojom postavení (pričom takúto vedomosť predtým súdy v rámci výkladu a uplatňovania práva vylučovali), navrhne, aby súd takéto preskúmanie vykonal?

b) Bránia články 6 a 7 smernice 93/13/EHS a článok 47 Charty základných práv Európskej únie, a za akých podmienok, vnútroštátnemu právnemu poriadku, akým je uvedený právny poriadok, ktorý v prípade implicitne právoplatne rozhodnutej veci, ktorou sa vylúčil nekalý charakter určitej zmluvnej podmienky, neumožňuje exekučnému súdu, ktorý má rozhodnúť o námietkach spotrebiteľa proti navrhovanej exekúcii, aby takúto nekalú povahu konštatoval, a možno uvedenú nemožnosť preskúmania predpokladať aj v prípade, ak na základe právnej úpravy platnej v čase, kedy daný rozsudok nadobudol právnu silu rozhodnutej veci, nebolo možné preskúmať nekalosť zmluvnej podmienky, a to v dôsledku nemožnosti kvalifikovať ručiteľa ako spotrebiteľa?

Uvedené ustanovenia práva Únie

Charta základných práv

Smernica 93/13/EHS

Uvedené vnútroštátne predpisy

Decreto legislativo 6 settembre 2005, n. 206 (codice del consumo) [Legislatívny dekrét č. 206 zo 6. septembra 2005 (spotrebiteľský zákonník)], najmä článok 33 ods. 1 a článok 33 ods. 2 písm. t) a u):

„1. V zmluve uzatvorenej medzi spotrebiteľom a predajcom alebo dodávateľom sú za nekalé podmienky považované podmienky, ktoré napriek dobrej viere spôsobia značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vyplývajúcich zo zmluvy na ujmu spotrebiteľa.

2. Pokiaľ sa nepreukáže opak, za nekalé sa považujú podmienky, ktorých zmyslom alebo účinkom je:

...

t) stanoviť na úkor spotrebiteľa prípady preklúzie, obmedzenia práva podať námietky, výnimky zo súdnej právomoci, obmedzenia týkajúceho sa navrhovania dôkazov, obrátenia alebo zmeny dôkazného bremena, obmedzenia zmluvnej slobody vo vzťahu k tretím osobám;

u) stanoviť za miestne príslušný súd v prípade sporov súd s iným sídlom, než zodpovedá bydlisku spotrebiteľa alebo zvolenej adrese, ktorú si spotrebiteľ zvolil na doručovanie...“;

ako aj článok 36:

„1. Podmienky, ktoré sa podľa článkov 33 a 34 považujú za nekalé, sú neplatné, kým zvyšok zmluvy zostáva v platnosti.

...

3. Neplatnosť pôsobí len v prospech spotrebiteľa, pričom súd na ňu môže prihliadnuť *ex officio*“.

Zhrnutie skutkového stavu a konania

- 1 Dňa 18. novembra 2005 uzatvorila banka Banco di Desio zmluvy o ručení s pánom YX a pani ZW. Tieto zmluvy o ručení predstavovali zabezpečenie dlhov istej obchodnej spoločnosti (ďalej len „hlavná dlžníčka“).
- 2 V nadväznosti na vydanie platobného rozkazu, ktorý nadobudol právoplatnosť, keďže povinní voči nemu nepodali odpor, iniciovala Banco di Desio exekúciu predajom nehnuteľných vecí vo vlastníctve pána YX a pani ZW (každý s polovičným podielom).
- 3 Do uvedeného konania vstúpili ďalší navrhovatelia, rôzni veritelia YX, ZW a tiež hlavnej dlžníčky.

- 4 Prostredníctvom zmluvy o prevode obchodného podielu z 29. januára 2013 sa pani ZW stala spoločníčkou hlavnej dlžníčky, v ktorej nadobudla 22 percentný podiel. Nezdá sa však, že by pani ZW zastávala v štruktúrach hlavnej dlžníčky akúkoľvek funkciu. Okrem toho je samotná pani ZW zamestnankyňou inej obchodnej spoločnosti.
- 5 Na základe uvedených skutočností vnútroštátny súd vylúčil možnosť kvalifikovať pána YX, štatutárneho zástupcu hlavnej dlžníčky, ako spotrebiteľa, pripustil však možnosť kvalifikovať pani ZW ako spotrebiteľku.

Základné tvrdenia účastníkov konania vo veci samej

- 6 Žalobcovia spochybňujú možnosť kvalifikovať pani ZW ako spotrebiteľku, a to s prihliadnutím na jej postavenie spoločníčky hlavnej dlžníčky a tiež so zreteľom na jej manželstvo s pánom XY, štatutárnym zástupcom predmetnej hlavnej dlžníčky.
- 7 Navyše z vlastníctva 22 percentného obchodného podielu v hlavnej dlžníčke možno odvodiť nárok na vyplatenie takej časti zisku tejto spoločnosti, ktorá by mohla predstavovať aj jediný príjem pani ZW.
- 8 Napokon sa namieta nepríslušnosť vnútroštátneho súdu, a to z dôvodu údajného porušenia protimonopolných pravidiel.

Zhrnutie odôvodnenia návrhu na začatie prejudiciálneho konania

- 9 Podľa judikatúry Corte suprema di cassazione (Najvyšší kasačný súd, Taliansko) sa prekážka právoplatne rozhodnutej veci vzťahuje nielen na explicitný výrok rozhodnutia, ale aj na dôvody, ktoré, hoci aj implicitne, predstavujú jeho logický a právny predpoklad. Tento prístup sa uplatňuje aj vo vzťahu k platobnému rozkazu, ktorým sa ukladá povinnosť zaplatiť určitú peňažnú čiastku a ktorý v prípade nepodania odporu nadobudne právoplatnosť nielen s ohľadom na uplatnenú pohľadávku, ale aj vo vzťahu k právnomu dôvodu, ktorý je základom platobného rozkazu, čím sa zabráni akémukoľvek ďalšiemu preskúmaniu dôvodov použitých na zdôvodnenie príslušného návrhu.
- 10 Táto zásada pomenovaná ako „implicitne právoplatne rozhodnutá vec“ a majúca pôvod v judikatúre sa zakladá na logickom tvrdení, podľa ktorého, ak súd rozhodol v určitej veci, zjavne vyriešil všetky ostatné otázky, ktoré treba považovať za prejudiciálne vo vzťahu k výslovne rozhodnutej veci, a to v tom zmysle, že netvorí prekážku rozhodnutiu.
- 11 Po vydaní platobného rozkazu a na základe doručenia výzvy na zaplatenie dlhu a dorúčením upovedomenia o začatí exekúcie môže teda veriteľ začať exekučné konanie na majetok. Prostredníctvom predaja nehnuteľnosti veriteľ na základe exekučného titulu predovšetkým podriadi pod exekúciu na majetok (doručením

oznámenia o začatí exekúcie) vecné právo k nehnuteľnej veci, ktorá je vo vlastníctve jeho dlžníka.

- 12 Podľa judikatúry Corte suprema di cassazione (Najvyšší kasačný súd) sa exekučné konanie na majetok – na rozdiel od určovacieho konania – „nejaví ako nepretržitý sled úkonov, ktoré predchádzajú jedinému konečnému rozhodnutiu, ale ako sled čiastkových konaní a teda ako séria samostatných úkonov, ktoré sú nariadené z dôvodu rozličných nasledujúcich opatrení“. V rámci exekučného konania totiž súd disponuje nariadovacou právomocou „obmedzenou na riadenie exekučného konania na účely riadneho vykonania úkonov, z ktorých sa skladá v súlade s kritériami rýchlosti a účelnosti“. Výkon diskrečnej právomoci je preto vylúčený.
- 13 Pokiaľ ide o právomoci, ktoré exekučný súd vykonáva *ex offio*, vnútroštátny súd okrem iného uvádza, že existencia platného exekučného titulu je podmienkou exekučného konania. V dôsledku toho sa exekučný titul musí zachovať počas celého trvania exekúcie na majetok, ktorá by sa inak považovala za neprípustnú. Exekučný súd má preto právomoc a povinnosť posúdiť existenciu exekučného titulu na začiatku a počas celého trvania exekučného konania a musí zastaviť konanie v prípade, že exekučný titul zanikne. *Ex offio* právomoc exekučného súdu je však obmedzená len na existenciu exekučného titulu a nemôže sa vzťahovať aj na „vlastný obsah“ exekučného titulu.
- 14 Vnútroštátny súd ďalej pripomína judikatúru Súdneho dvora, podľa ktorej „článok 1 ods. 1 a článok 2 písm. b) smernice Rady 93/13/EHS... sa majú vykladať v tom zmysle, že táto smernica sa uplatňuje na zmluvu o založení nehnuteľnosti uzatvorenú medzi fyzickými osobami a úverovou inštitúciou s cieľom zaručiť sa za záväzky obchodnej spoločnosti, ktoré má táto spoločnosť voči uvedenej úverovej inštitúcii na základe zmluvy o úvere, pokiaľ tieto fyzické osoby konali s cieľom nevzťahujúcim sa na ich obchody, podnikanie alebo povolanie a nemajú funkčný vzťah s uvedenou spoločnosťou, čo prináleží posúdiť vnútroštátnemu súdu“ (uznesenie Súdneho dvora zo 14. septembra 2016, C-534/15, Dumitraș, EU:C:2016:700).
- 15 Podobné smerovanie si nedávno osvojil aj taliansky Corte di cassazione (Najvyšší kasačný súd). V rozsudku č. 32225 z 13. decembra 2018 totiž konštatoval, že subjektívne požiadavky týkajúce sa uplatniteľnosti právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa v súvislosti so zmluvou o ručení uzatvorenou spoločníkom v prospech jeho obchodnej spoločnosti treba posudzovať s odkazom na zmluvné strany samotnej ručiteľskej zmluvy (a nie odlišnej zmluvy týkajúcej sa hlavného záväzku), pričom sa zohľadňuje výška kapitálovej účasti dotknutej osoby, ako aj jej prípadné pôsobenie vo funkcii štatutárneho zástupcu spoločnosti, za ktorej záväzok dotknutá osoba ručí. Je však potrebné zdôrazniť, že pred vydaním uvedeného rozhodnutia zastával Corte di cassazione (Najvyšší kasačný súd) opakovanie opačný názor, podľa ktorého v prípade zmluvy o ručení by sa subjektívna požiadavka týkajúca sa postavenia spotrebiteľa mala vzťahovať na zabezpečený záväzok, a to vzhľadom na akcesorický charakter záväzku ručiteľa k zabezpečenému záväzku.

- 16 Vnútroštátny súd ďalej pripomína judikatúru Súdneho dvora, podľa ktorej „systém ochrany zavedený touto smernicou vychádza z myšlienky, že spotrebiteľ sa v porovnaní s predajcom alebo dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ako aj o úroveň informovanosti, a táto situácia ho vedie k pristúpeniu na podmienky vopred pripravené predajcom alebo dodávateľom bez toho, aby mohol vplývať na ich obsah“ a „účel článku 6 smernice [93/13], ktorý členským štátom ukladá zabezpečiť, aby nekalé podmienky neboli pre spotrebiteľa záväzné, nemožno dosiahnuť, ak je na spotrebiteľovi, aby sám poukázal na zneužívajúci charakter týchto podmienok. V sporoch, ktorých hodnota je často obmedzená, môžu náklady na služby advokáta prevyšovať záujem, ktorý je predmetom sporu, čo môže spotrebiteľa odradiť od toho, aby sa proti uplatneniu nekalých podmienok bránil. Hoci v mnohých členských štátoch procesné pravidlá jednotlivcom umožňujú obhajovať sa v takých sporoch sami, existuje nezanedbateľné nebezpečenstvo, že najmä z dôvodu svojej nevedomosti spotrebiteľ na nekalý charakter jemu predložených podmienok nepoukáže. Z toho vyplýva, že účinnú ochranu spotrebiteľa možno dosiahnuť iba vtedy, ak má vnútroštátny súd právo posúdiť takúto zmluvnú podmienku *ex officio*“ (rozsudok z 27. júna 2000, Océano Grupo Editorial a Salvat Editores, C-240/98 až C-244/98, EU:C:2000:346, body 25 a 26).
- 17 Podľa vnútroštátneho súdu v rozsudku Océano mal súd iba možnosť preskúmať *ex officio* nekalú povahu podmienky, avšak od vydania rozsudku zo 4. júna 2009, Pannon GSM Zrt (EU:C:2009:350) mal už povinnosť tak urobiť hneď po tom, ako je v zmysle textu uvedeného v bode 35 rozsudku Pannon oboznámený „s právnymi a skutkovými okolnosťami potrebnými na tento účel“ (a pod podmienkou získania prejavu vôle spotrebiteľa uplatniť námietku nekalého a nezáväzného charakteru podmienky). Táto povinnosť je v súlade s úlohou súdu zabezpečiť potrebný účinok ochrany, ktorú sledujú ustanovenia smernice 93/13.
- 18 Okrem toho Súdny dvor rozhodol, že článok 6 ods. 1 smernice 93/13 je „kogentným ustanovením, ktoré s ohľadom na nerovné postavenie jednej zo zmluvných strán smeruje k nahradeniu formálnej rovnováhy, ktorú zmluva nastoľuje medzi právami a povinnosťami zmluvných strán, skutočnou rovnováhou, ktorá medzi nimi môže znovu zaviesť rovnosť“ a že „povaha a význam verejného záujmu, z ktorého vychádza ochrana, ktorú smernica zaisťuje spotrebiteľom, okrem toho odôvodňujú to, že vnútroštátny súd má posudzovať *ex officio* nekalú povahu zmluvnej podmienky, a tým vyrovnávať nerovnováhu, ktorá existuje medzi spotrebiteľom a predajcom alebo dodávateľom“ (rozsudok z 26. októbra 2006, C-168/05, Mostaza Claro, EU:C:2006:675, body 36 a 38). Význam záujmu, na ktorom sa zakladá ochrana spotrebiteľa zabezpečená smernicou 93/13, bola ďalej potvrdená aj rozhodnutiami, ktorými Súdny dvor v súvislosti so zásadou ekvivalencie (obmedzenej v spojení so zásadou účinnej ochrany zásadou procesnej autonómie členských štátov) prirovnal článok 6 smernice 93/13 k vnútroštátnym pravidlám, ktoré v rámci vnútroštátneho právneho poriadku majú právnu silu noriem verejného poriadku (najmä rozsudok Súdneho dvora z 21. decembra 2016, Gutiérrez Naranjo, C-154/15, C-307/15 a C-308/15, EU:C:2016:980, bod 54).

- 19 Podľa názoru vnútroštátneho súdu sa v tomto zmysle zaraďujú tie rozhodnutia, ktoré uplatnením raz zásady ekvivalencie, raz zásady účinnej ochrany priznali vnútroštátnemu súdu právomoc vykonávať dôkazy *ex offio* (okrem iného rozsudok z 9. novembra 2010, C-137/08, VB Pénzügyi Lízing Zrt., ECLI:EU:C:2010:659) a tie rozhodnutia, ktoré za určitých podmienok stanovujú prekonanie prekážky právoplatne rozhodnutej veci.
- 20 Vnútroštátny súd v tejto súvislosti pripomína rozsudok Súdneho dvora zo 6. októbra 2009, C-40/08, Asturcom, EU:C:2009:615, v ktorého bode 53 Súdny dvor konštatoval, že „ak vnútroštátny súd, ktorý rozhoduje o návrhu na výkon právoplatného rozhodcovského rozsudku, musí podľa vnútroštátnych procesných pravidiel preskúmať *ex offio* rozpor rozhodcovskej doložky s vnútroštátnymi predpismi v oblasti verejného poriadku, musí takisto preskúmať *ex offio* nekalú povahu rozhodcovskej doložky v súvislosti s článkom 6 smernice 93/13“.
- 21 V uvedenom rozsudku Súdny dvor vylúčil, že by španielsky súd, ktorý v danej veci rozhodoval o návrhu na nútený výkon rozhodcovského rozsudku, voči ktorému nebol podaný opravný prostriedok a bol vyhlásený v konaní, na ktorom sa spotrebiteľ nezúčastnil, mohol uplatnením zásady účinnej ochrany prihliadnúť *ex offio* na nekalú povahu zmluvnej podmienky (v danom prípade podmienky, ktorá stanovovala sídlo rozhodcovského súdu).
- 22 Podľa názoru vnútroštátneho súdu dospela generálna advokátka Trstenjak v rovnakej veci k inému záveru, a to na základe predpokladu, že *ex offio* preskúmanie vnútroštátnym súdom bolo riešenie najviac zodpovedajúce cieľu ochrany spotrebiteľov, ktorý sleduje smernica 93/13, a že nečinnosť spotrebiteľa v konaní, ktoré viedlo k vydaniu exekučného titulu (a ktoré okrem iného v danej veci neprebiehala pred súdom), bolo možné napraviť v priebehu exekučného konania vo veci daného exekučného titulu.
- 23 Vnútroštátny súd má pochybnosť, či je zmluva o ručení uzatvorená medzi Banco di Desio a pani ZW v súlade s článkom 33 ods. 2 písm. u) legislatívneho dekrétu č. 206 (a so zodpovedajúcim ustanovením smernice 93/13).
- 24 Z vnútroštátnych právnych predpisov a judikatúry talianskych súdov vyplýva, že vzhľadom na to, že pani ZW nepodala proti predmetnému platobnému rozkazu odpor, nadobudlo toto rozhodnutie právnu silu rozhodnutej veci a že, a to predovšetkým, je potrebné vychádzať z predpokladu, že (neurčenie) nekalej povahy podmienok uvedených v zmluve uzatvorenej medzi Banco di Desio a pani ZW, je už predmetom implicitne právoplatne rozhodnutej veci.
- 25 Veritelia zastávajú názor, že uvedená skutočnosť vylučuje možnosť preskúmať nekalú povahu zmluvných podmienok, a to aj s ohľadom na rozsudok Asturcom.
- 26 Vnútroštátny súd má však pochybnosť o priamej uplatniteľnosti uvedenej judikatúry vyplývajúcej z tohto rozsudku, jednak vzhľadom na rozdiely medzi talianskym a španielskym právnym poriadkom, jednak s prihliadnutím na osobitosti konkrétneho prípadu.

- 27 Pokiaľ ide o prvé hľadisko, konanie začaté spoločnosťou Asturcom nebolo kontradiktórnym konaním, s tým, že súd v dôsledku (prirodzenej) neúčasti dlžníka (ktorý bol nečinný už v čase vzniku exekučného titulu) mohol na záver daného konania iba vydať resp. nevydať všeobecný exekučný príkaz.
- 28 Naproti tomu, v konaní v prejednávanej veci vyjadrila dlžníčka, ktorá už vstúpila do konania, vôľu namietat' (možný) nekalý charakter zmluvných podmienok. Nečinnosť dlžníčky, ktorá predchádzala tomu, ako predmetný platobný rozkaz nadobudol právnu silu rozhodnutej veci, sa preto skončila. Dlžníčka sa najprv dovolala svojho statusu spotrebiteľa a následne prevzala aktívnu úlohu, pričom uviedla množstvo zmluvných podmienok, ktorých nekalý charakter má podľa svojho vyhlásenia v úmysle namietat'.
- 29 Pokiaľ ide o druhé hľadisko týkajúce sa osobitosti konkrétneho prípadu, vnútroštátny súd spresňuje, že v čase vydania platobných rozkazov ešte neexistovali rozhodnutia Súdneho dvora, ktorými tento súd Únie identifikoval parametre, pri existencii ktorých možno aj ručiteľa považovať za spotrebiteľa. Z tohto dôvodu sa pani ZW nemohla v danom čase domáhať, ani v rámci odporu proti platobnému rozkazu, nekalého charakteru podmienok zmluvy, ktorú uzatvorila s dodávateľom služieb, keďže [práve s ohľadom na ustálenú judikatúru Corte di cassazione (Najvyšší kasačný súd)] nemala možnosť posúdiť svoje postavenie spotrebiteľa.
- 30 Pani ZW sa preto nemohla z dôvodu svojej nezavinenej neznalosti vedome rozhodnúť, či uplatní alebo neuplatní ochranu, ktorá sa jej priznáva ako fyzickej osobe uzatvárajúcej zmluvu na účely nevzťahujúce sa na jej prípadné podnikanie alebo povolanie. Takéto jej vedomé rozhodnutie bolo naopak možné až po začatí exekučného konania, a to v čase, keď je podľa vnútroštátneho práva v každom prípade vylúčená možnosť prekonať rozhodnutia obsiahnuté v predmetných platobných rozkazoch.
- 31 Vnútroštátny súd si preto kladie otázku, či môže platné právo v konkrétnej situácii predstavovať prvok spôsobilý znemožniť alebo nadmerne sťažiť výkon práv priznaných spotrebiteľovi podľa vnútroštátnych právnych predpisov, ktorými sa prebrala smernica 93/13, a či požiadavka zabezpečiť dlžníkovi účinnú ochranu umožňuje preskúmať nekalý charakter podmienok zmluvy, ktorá bola základom pre vydanie platobného rozkazu, hoci príslušný platobný rozkaz nadobudol z dôvodu nepodania odporu právnu silu právoplatne rozhodnutej veci.
- 32 V súvislosti s druhou prejudiciálnou otázkou vnútroštátny súd poznamenáva, že neurčenie nekalého charakteru podmienok zmluvy o ručení je s ohľadom na vnútroštátne procesné zásady predmetom implicitne právoplatne rozhodnutej veci.
- 33 Z uvedeného by mala vyplývať jednak nemožnosť domáhať sa nekalého charakteru uvedených zmluvných podmienok v samostatnom konaní, jednak nemožnosť podať námietku proti exekúcii, pokiaľ by základom takejto námietky

boli dôvody, ktoré mal dotknutý účastník konania uplatniť vo fáze vzniku exekučného titulu.

- 34 V rozsudku z 26. januára 2017, Banco Primus (EU:C:2017:60), Súdny dvor vylúčil rozpor vnútroštátnej právnej úpravy so smernicou 93/13 v časti, v ktorej dotknuté španielske ustanovenie „zakazuje vnútroštátnemu súdu preskúmať *ex offo* nekalú povahu podmienok zmluvy uzavretej s predajcom alebo dodávateľom v rozsahu, v akom už rozhodol o zákonnosti všetkých podmienok zmluvy z pohľadu tejto smernice v rozhodnutí s právnou silou rozhodnutej veci, čo musí overiť vnútroštátny súd“ (bod 49). V rovnakom rozsudku však Súdny dvor vyhlásil, že „v prípade existencie jednej alebo viacerých zmluvných podmienok, ktorých prípadne nekalá povaha ešte nebola preskúmaná počas predchádzajúceho súdneho preskúmania spornej zmluvy, ktoré sa skončilo vydaním rozhodnutia s právnou silou rozhodnutej veci, sa má smernica 93/13 vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorý pravidelne rozhoduje v sporoch spotrebiteľov v rámci incidenčnej námietky, má povinnosť posúdiť na návrh účastníkov konania alebo *ex offo*, hneď ako je oboznámený s právnymi a so skutkovými okolnosťami potrebnými na tento účel, ich prípadne nekalú povahu“ (bod 54) a že „za predpokladu, že počas predchádzajúceho preskúmania spornej zmluvy, ktoré viedlo k prijatiu rozhodnutia s právnou silou rozhodnutej veci, sa vnútroštátny súd obmedzil na preskúmanie *ex offo* z pohľadu smernice 93/13 jedinej alebo len niektorých z podmienok tejto zmluvy, táto smernica ukladá vnútroštátnemu súdu, akým je súd v konaní vo veci samej, ktorý pravidelne rozhoduje v sporoch spotrebiteľov v rámci incidenčnej námietky, povinnosť posúdiť na návrh účastníkov konania alebo *ex offo*, hneď ako je oboznámený s právnymi a so skutkovými okolnosťami potrebnými na tento účel, prípadne nekalú povahu ostatných podmienok tejto zmluvy. Pri neexistencii takéhoto preskúmania by totiž bola ochrana spotrebiteľa neúplná a nedostatočná a nepredstavuje dostatočný ani účinný prostriedok na zabránenie používania tohto druhu podmienok, čo je v rozpore s tým, čo vyžaduje článok 7 ods. 1 smernice 93/13“ (bod 52).
- 35 S ohľadom na vyššie uvedené skutočnosti zastáva vnútroštátny súd názor, že hoci Súdny dvor vylúčil možnosť prekonať explicitne právoplatne rozhodnutú vec, nepreskúmal zlučiteľnosť inštitútu, akým je implicitne právoplatne rozhodnutá vec, s článkami 6 a 7 smernice 93/13 a s článkom 47 Charty základných práv Európskej únie.
- 36 Vnútroštátny súd si preto kladie otázku, či požiadavky týkajúce sa istoty právnych situácií, ktoré sú základom inštitútu právnej sily rozhodnutej veci, môžu mať rovnaké účinky, pokiaľ ide o nemennosť rozhodnutia, tak v prípade explicitne právoplatne rozhodnutej veci, ako aj v prípade implicitne právoplatne rozhodnutej veci, alebo či, naopak, články 6 a 7 smernice 93/13 vykladané s ohľadom na článok 47 Charty umožňujú prekonať implicitne právoplatne rozhodnutú vec v prípade, ak je rozhodnutie, ktoré nadobudlo (implicitnú) právoplatnosť, v zjavnom rozpore s právom na účinný prostriedok súdnej nápravy.

- 37 Inými slovami, vnútroštátny súd si kladie otázku, či právo na účinnú ochranu vyplývajúce z článkov 6 a 7 smernice 93/13, vykladaných v spojení s ustanovením článku 47 Charty, umožňuje spotrebiteľovi napadnúť prostredníctvom námietky proti exekúcii vlastný obsah súdneho rozhodnutia, ktoré, hoci sa v ňom výslovne neurčila nekalá povaha podmienok uvedených v zmluve, už nadobudlo právoplatnosť.

PRACOVNÝ DOKUMENT